

Anna néni ajándéka

Valódi prés gép a múzeumnak

Újabb tárgyakkal gazdagodott a Riedl Ferenc Helytörténeti Gyűjtemény. *Ganter Istvánné* több, szüreteléshez használt tárgyat, a pincéhez tartozó eszközt ajándékozott a múzeumnak.

– Úgy gondoltam, jó helye lesz ott – mondta Anna néni –, mint ahogy a bölcsőm is ott van már. Megőrzik az utókor számára. Szőlőnk, földünk nincsen már. Ott áll az a valódi régi prés, amit még apám örökölt az ő apjától. Az évszám is rajta van, az 1800-as évek végéről való. De sok szőlőt préseltünk rajta! Aztán vannak kádak, síber, amivel a két szőlősor között lehet kapálni, „supkoan” vagyis tragacs. Hasznos eszköz volt

a lajt is. Nem tudja, mi az? A lajt fából készült, olyan, mint egy nagy hordó, de a lyuk helyén egy ajtó van, ide töltötték be a ledarált szőlőt. Aztán lovas kocsival lehozták a pincébe. A fáradságos munka után, a téli időszakban a pince a férfiak számára valóságos földi paradicsommal ért fel.

– Gyerekkori emlékeim között kutatva szinte látom – folytatja Anna néni –, ahogy a nagyapámmal kézen fogva megyünk a szőlőben, a napszámokkal nézzük, hogy hol kell kapálni, permetezni. Jól emlékszem arra is, hogy a felnőttek vitatkoznak, tanácskoznak arról, hogy nem jó a pénzt kötvénybe fektetni, hanem ingatlant

kell rajta venni. Anyukám jól értett a szőlőhöz, szerette a munkát a pincében, ő volt a családban a pincemester. Egyszer – magát nem kímélve – hordta befele a szőlőt a présre. Én meg a sok ledarált fűrt között megláttam egy gyönyörű nagy szemet. Milyen egy gyerek?! Nekem pont az kellett! Jó mélyen behajoltam, hogy elérjem. Hát, potty, beleestem a mustba. Anyukám ijedten kirohant a présházából és kiemelt.

– A Bretzföldi budaörsi múzeumnak is ajándékoztam régi edényeket, ruhákat. Csak azt sajnálom, hogy a szívem miatt nem vállalhatom a hosszú utat és nem láthatom a kinti múzeumot. s. k